

in sem čital. In kakor sem tam gori polagoma polzel vedno niže navzdol, tako sem se tukaj počasi kobacal zopet navzgor . . . Zopet so se mi zazdele lepe stvari, ki so se mi videle takrat neumne, in iznova mogoče, ki jih tedaj nisem več verjel. In ko sem bil spravil že vso rjo s svoje duše, da je dobila zopet bleska, kolikor ga je nekoč imela, in da je zopet rezala, tedaj me je stresla groza, če sem pogledal, koliko se je bilo nabralo nesnage na njej . . .

*

Obširen sem bil, zelo obširen, ljuba Elga! . . . A morda je že v tem, kako sem ti pripovedoval o vsem tem, veliko značilnega zame, in jaz želim, sem rekel že začetkoma, da si napraviš še pravočasno jasno sliko o meni . . . Nič se nisem hlinil . . . sodi! . . .“

Narodna.

Na polju mak tako žari,
da gledati ga moči ni,
a bolne moje so oči.

Oči so moje plakale,
ker ljubega so čakale,
a vedno še ga k meni ni.

Kako ga čakam pretežko,
ljubezni plamen žge hudo,
na polju mak žari tako!

Petruška.

Pesem o beli hišici.

Bela hišica na samem,
bela breza poleg nje —
tam lepo bi domovalo
in ljubilo se srce.

Ali sam — oj, božji dolgčas —
koj nevestko bi si zbral!
Beloroko, črnooko,
noč in dan bi svatoval!

In kot ptiček v svojem gnezd
gledal bi na glupi svet —
in poljubljal in poljubljal
svoje sreče mladi cvet.

C. Golar.